

VISKY ANDRÁS

Augustinus- apokrifok

A mélységből kiáltunk hozzád

*Uraknak Ura, akinek a szívét betölti a lényed áradó ragyogása
és irántad való teljes szeretetre törekszik,
vajon eljut-e a felebarát szeretetéig?*

*Vajon nem a legtökéletesebb magányosság helyét fogja-e megkeresni,
hogy szerelmében maradéktalanul elmerüljön,
és teljes szívéből, teljes lelkéből, minden erejéből
téged szeressen, fölemelkedve hozzád?*

*Szegények nincstelen királya, Megváltónk, aki a legkisebbek szolgálatára
teszi fel az életét,*

*és nem tanácskozva testtel és vérrel elmegy az elesettség legvégső
határáig,*

*és önmagát a végsőkig megtagadva az esendőt maga fölé emeli,
és közösséget vállal az elveszettel,*

*magára veszi az elkeseredettek reménytelenségét,
mert önmagánál,*

aki maga is szeretetre szorul,

jobban szereti felebarátját,

aki már önmaga szeretetére sem képes —

az az ember vajon eljut-e a féltőn szerető Isten szeretetéig?

*Vajon nem önmagát szereti-e csupán a magányosságban élő,
amikor kivonul a puszta helyekre?*

*Vajon nem önmagát szereti-e csupán a felebarátért fáradozó,
aki szeretetét a másikban akarja megvalósulni látni?*

Odafent vagy a legmagasabb helyeken,

*Te tőlünk mindenben különböző Legszentebb,
fényvel és méltósággal, dicsőséggel és fennséggel ékes —
a mélységből kiáltunk hozzád, Urunk.*

Elfoglaltad a legutolsó helyet,

Te hozzánk mindenben hasonlító Legszentebb,

*alászálltál az Atya közelségéből, hogy megismerjük a veled való lakozás
üdvösségét —
a mélységből kiáltunk hozzád, Urunk.*

*Egyedül tebenned nyugodhat meg a mi lelkünk, emberré lett Megváltó,
aki eljövendő vagy, noha már közénk jöttél,
hogy magadhoz vedd a Tőled távol élőket —
a mélységből kiáltunk hozzád, Urunk.*

Elrejtőztél a gyöngeségben

*Amiképpen meghal a régi, mint a földbe rejtett gabonamag,
hogy új legyen, zsenge és fogyatkozás nélküli,
tekintetre kedves és túláradó, —*

*Ugyanúgy előbb régi lettél miérettünk,
Te mindig új,
magadra öltötted az ideiglenességet,
Te örökkévaló,
Megmutatkoztál nekünk,
Te kifakadt Ige.*

*Elrejtőztél az emberi testben és növekedtél,
Aki növekedést adó vagy,
tanultál az eljöveteledet hirdető bölcsék lábainál,
Aki magad vagy a bölcsesség,
ember gyermekévé lettél a romlandó test ruhájában,
Aki mindeneknek atyja vagy,
kitaszított lettél, szakadatlan vándor,
Aki otthona vagy a világmindenségnek,
teremtmény lettél a sötétségben járó teremtmények között,
Aki a teremtő világosság vagy.*

*Mert istenséged Istentől pillanatra el nem szakadt,
bár földig rombolta benned a halál az embert,
és megsemmisítette benned a könyörületesség az Istent,*

Hogy a mélység torkát elrekeszd előlünk, gyilkosaid elől.

*Felemelkedtél a harmadik napon,
romolhatatlan testedet a romlás sebeivel megjelölted,
hogy felismerjünk, Feltámadott Bárány,*

*akik a szív egyszerűségében szeretiünk Téged,
akik életünk egészével szólítunk téged,
akik nevünket nevedbe rejtettük,*

Hogy szerelmedtől többé el ne szakadjunk, az idők legvégéig.